

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

劍寒山出

กระบี่คู่ทวนซ่าน

1

หัวตำฮั้วเจี่ยนเว่ยเซ็งจื่อ (好大一卷卫生纸) เขียน
สนสรายุ แปล ขว่งเฟ่งชุยคู่ตัง (狂風吹褲襠) ภาพ

everyY

ทดลองอ่าน

everyY

ทดลองอ่าน

everyY

ทดลองอ่าน

กระบี่คู่หานซาน 1

หัวถ้ำอีเจี้ยนเว่ยเซิงจื่อ เขียน สนสรายก แปล

《劍出寒山》(Jian Chu Han Shan)

Vol.01

Copyright © 好大一卷衛生紙 (Hao Da Yi Juan Wei Sheng Zhi)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司

(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai edition copyright © 2020 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Thai edition arranged through JS Agency Ltd., Taiwan

Illustrations granted under license granted by Reve Books Co., Ltd, Taiwan

Illustrations by 狂風吹褲襠

Thai translation copyright © 2020 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Thai edition arranged through JS Agency Co., Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2686-1

ภาพปก ขว่งเฟิงชู่คู้ตัง (狂風吹褲襠)

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์วาย (ในเครือบริษัท แจมไส พับลิชชิง จำกัด)

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล everybook2015@gmail.com

เว็บไซต์ www.facebook.com/everyyyy

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บั๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 369 บาท

พินวน

กระดานอบสายตา

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

ใครที่ยังอินกับนิยายแปลจีนโบราณหรืออยากลองอ่านดูสักครั้งมาทางนี้เลยคะ
เอเวอร์วายมีงานเขียนที่สนุกสนานเต็มเปี่ยมด้วยคุณภาพมาฝากให้พินกันอีกเรื่อง
แล้วนะคะ เป็นผลงานของ 'ห่าวต้าอี้เจี๋ยนเว่ยเซิงจื่อ' ชื่อนักเขียนอาจจะยังไม่คุ้น
แต่รับรองว่านิยายของเขาถูกใจนักอ่านแน่นอนคะ

'กระป๋องห่านาน' เรื่องนี้มีทั้งหมด 3 เล่ม เป็นเรื่องราวของ 'เมิ่งเสวี่ยหลี่' อสูร
ที่กลายมาเป็นมนุษย์แล้วได้ไปใช้ชีวิตอยู่ในโลกของผู้บำเพ็ญพรตในฐานะ 'คู่ร่วมบำเพ็ญ'
ของ 'จี้เซี่ยว' ผู้ที่แข็งแกร่งและมีสถานะสูงส่งที่สุดในเวลานั้น เมิ่งเสวี่ยหลี่อยู่แต่
บนยอดเขาฉางชุนที่จี้เซี่ยวตั้งค่ายเวทวังสวรรค์ขึ้น ใช้ชีวิตเรื่อยเปื่อยไปวันๆ ตลอดสามปี
ทว่าเมื่อคู่ร่วมบำเพ็ญของเขามาตายจาก ชีวิตของเขาก็ถึงคราวเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่
เลยล่ะคะ

ขาดบ่อมก้าบังอย่างจี้เซี่ยว เมิ่งเสวี่ยหลี่ต้องเผชิญกับอะไรบ้าง เรียกได้ว่า
เป็นการปลุกสัญชาตญาณในตัวที่หลับใหลมานานให้ตื่นขึ้นมาอีกครั้งเลยทีเดียว และ
เมื่อมีเด็กหนุ่มที่ผู้คนต่างบอกว่า 'ไม่ต่างอันใดกับจี้เซี่ยว' ก้าวเข้ามาข้องเกี่ยวในชีวิต
จิตใจที่ยึดมั่นอยู่กับคู่ร่วมบำเพ็ญเพียงหนึ่งเดียวจะโยกไหวสั่นคลอนหรือไม่ ต้องพลิก
หน้ากระดาษไปติดตามกันแล้วละคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์วาย

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่แตกต่างกันจากจินตนาการของผู้อื่น
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป

โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย everY ได้ที่

www.facebook.com/everyyyyy

บทที่ 1

บทนำ

ช่วงเวลาแห่งสันติ สามภพสุขสงบ

จี้เซียวเจินเหริน* มุ่งหน้าไปมหารณพแดนสรวงเพื่อขอโอสถวิเศษ
ที่สามารถถอดรอกเปลี่ยนกระดูก สร้างร่างเนื้อขึ้นใหม่ได้

มหารณพแดนสรวงซ่อนตัวอยู่กลางพยับเมฆ หมอกเมฆเกลื่อนภา
โถมถาดจทะเลขนประหวั่น บดบังสุริยันผืนกลิ่นแสงตะวัน

จี้เซียวเหินฟ้า ดวงตะวันพลันผ่านพยับเมฆออกมา ม่านเมฆ
ริมทะเลสาบทอดประกายเรืองรอง บทเพลงแห่งแดนสรวงดังอ้อยอิ่ง

ประมุขแดนสรวงเป็นศิษย์พี่ร่วมสำนักของจี้เซียว หลังบรรลุนิติภาวะ
เขาก็ยกทะเลสาบทั้งทะเลสาบขึ้นเหนือทะเลหนานไห้ใช้พยับเมฆบดบัง มีค่ายเวท
คุ้มครองป้องกัน

ทั้งสองรู้จักกันมานานสองร้อยกว่าปี มิตรภาพลึกล้ำ จี้เซียวมาเยือนถึง
เรือนซานด้วยตนเองเช่นนี้ เดิมหาใช่มีอุปสรรคอันใดไม่ ทว่าครานี้เขามาขอ
มิใช่เพื่อตนเอง หากเพื่ออสูรตนหนึ่ง

...อสูรร้ายที่บาดเจ็บตายตนหนึ่ง

ครั้นได้ยินเช่นนั้น ประมุขแดนสรวงก็เอ่ยปากอย่างลึกลับ "อสูรตนนี้
เต็มไปด้วยกลิ่นอายชั่วร้าย นิสัยบ้าวระห้ายากสอนสั่ง ข้ายังทำเจ้าแปดเปื้อน
ตามไปด้วย หาสมควรไม่"

* เจินเหริน เป็นคำเรียกยกย่องนักพรตหรือผู้บำเพ็ญในลัทธิเต๋า

"เขารับปากข้าแล้วว่าต่อไปจะไม่สังหารผู้ใดอีก"

จี้เซียวพูดด้วยสีหน้าราบเรียบ ทว่าในใจกลับคิด นอกจากนั้นอุปนิสัย
ของเขายังว่านอนสอนง่าย มีชีวิตชีวา มองโลกในแง่ดี

ทั้งสองนั่งมองหน้ากันอยู่ในศาลาบนเกาะกลางทะเลสาบโดยไม่พูด
ไม่จา

ซาโน้วยเย็นชืด ควันจางๆ เลื่อนหายใจ ประมุขแดนสรวงรู้ดีว่าเรื่องนี้
มีอาจแก้ไขจึงได้แต่มอบโอสถวิเศษให้จี้เซียว

"เจ้าตัดสินใจจะดูแลสุรตนี่เช่นไร"

จี้เซียวตอบโดยไม่ต้องคิด "ป้อนอาหาร จัดเตรียมที่พักที่อบอุ่น เปลี่ยน
ชื่อแซ่ให้เขาเสียใหม่"

ประมุขแดนสรวงเดินมาส่งแขกถึงริมทะเลสาบ ก่อนจากลาจู่ๆ ก็
ถามขึ้นว่า "เรื่องชื่อ เจ้าเลือกแล้วหรือไม่"

จี้เซียวครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง "พบกันยามหิมะโปรย เรื่องราวในอดีตตั้งฝัน
เช่นนั้นก็เรียกเขาว่าเม้งเสวี่ยหลี่* เกอะ"

ประมุขแดนสรวงไม่เห็นเป็นเช่นนั้น "ธรรมด้ายิงนัก"

จี้เซียวตอบ "ชื่อธรรมด๊าๆ เลี้ยงดูง่าย"

* คำว่าเสวี่ย (雪) แปลว่าหิมะ

บทที่ 2

ท้าวหล้าล้วนหิมะ แดนมนุษย์ไร้พายุ

จี้เซียวเจินเหรินสิ้นอายุขัย

สำนักกระปี่หานซานจัดพิธีเซ่นไหว้ ตั้งแท่นบูชาไว้ยังศาลบรรพชน ผู้บำเพ็ญพรตจากสำนักต่างๆ จำนวนนับไม่ถ้วนเดินทางหมิ่นหลี่* เพื่อมาร่วมงานศพรวมตัวฟังเสียงระฆังมรณะอยู่ที่เชิงเขาหานซาน ผู้ที่มีชื่อเสียงลำดับต้นๆ จำนวนร้อยกว่าคนถูกพาขึ้นเขาร่วมประกอบพิธีกรรมยังศาลบรรพชน เดือนสิบเอ็ดลมเหนือโถมกระหน่ำ หิมะท่วมหานซาน แผ่นฟ้าผืนพสุธา ล้วนแต่งอารมณ์ไร้ทุกข์

หิมะที่เกาะอยู่บนกิ่งไม้หล่นร่วงตามเสียงระฆัง หลิวเสี่ยวไหวเนื้อตัวสั่นสะท้านตามจิตได้สำนึก ภายใต้อาภรณ์นักพรตมือทั้งสองข้างสอดไขว้อยู่ในแขนเสื้อ เขาเร่งชักเท้าออกเดิน

หลังผ่านพ้นสะพานแขวนผู่คง กองหิมะหนาหนาก็เริ่มละลายลงทีละน้อย เผยให้เห็นเส้นทางเขาที่ปูลาดไว้ด้วยแผ่นหินเปียกชื้น เส้นทางบนยอดเขาคดเคี้ยววกวน มีสายลมอบอุ่นพัดปะทะใบหน้าเป็นระยะๆ ธรรมชาติเขียวชอุ่มปรากฏต่อสายตา

หลิวเสี่ยวไหวถูมือทั้งสองข้างพลางเอ่ย "อุนดีจริง"

ปลายสะพานแขวน บนหลักศิลาก้อนหนึ่งมีอักขรสองคำสลักไว้...

ฉางซุน

* หลี่ (ลี้) เป็นหน่วยวัดระยะทางของจีน เทียบระยะทางประมาณ 500 เมตร

ในที่สุดก็มาถึงยอดเขาางซุนของจีเซียวเงินเหรินเสียที

ประตูอารามที่อยู่ตรงหน้าเสมือนหนึ่งทางเข้าไปยังโลกอีกใบ บันไดหินมีตะไคร้เขียวปกคลุมลมหายเข้าไปในดงพุ่มพฤกษ์เขียวชอุ่มบุปผาตระการดอกชิง* ดอกหลี** บานสะพรั่งราวเมฆาแลหยาดพิรุณ

หลิวเสี่ยวไหวหันกลับไปมอง อีกปากของสะพานแขวนผุดงูที่ส่ายไหวไปมาจะเห็นก็แต่พายุหิมะ เทือกเขาทั้งหมดล้วนขาวโพลน

ภาพอัศจรรย์เช่นนี้ แม้จะเคยเห็นมาหลายต่อหลายครั้งแล้ว แต่ทุกครั้งเขาก็ยังอดเจริญตาเจริญใจไปกับทัศนียภาพดังกล่าวไม่ได้

เพราะสิ่งเหล่านี้มิใช่สิ่งที่ธรรมชาติประทานให้ไม่ได้มีอันใดเกี่ยวข้องกับ การสรรค์สร้างของสวรรค์และพิภพ ต้นไม้ใบหญ้าบนยอดเขาางซุนทุกต้นล้วนเติบโตงดงามได้ด้วยพลังเหนือธรรมชาติ ซ่อนตัวอยู่ในที่ลับที่มีอาจมองเห็น มีค่ายเวทร้ายซ่อนเป็นชั้นๆ หมุนโคจรอยู่เงียบๆ มิต้องหิมะหรือสายฝนวันคืนอบอุ่นแจกวสันตฤดู

หานซานเป็นดินแดนที่เหินหนาวเย็นเยะเยือก หิมะน้ำแข็งไม่มีวันละลายตลอดปี เดิมจีเซียวเงินเหรินอาศัยอยู่ในเรือนพำนักเรียบง่ายเหนือยอดผาเจียเทียนอันสูงตระหง่าน

ทว่าคู่ร่วมบำเพ็ญของเขา กลับเป็นโรคกลัวอากาศหนาว หลังทั้งคู่ร่วมบำเพ็ญอยู่ด้วยกัน เพื่อให้คู่ร่วมบำเพ็ญเบิกบานใจ จีเซียวจึงได้สร้างเรือนพำนักขึ้นอีกแห่ง เลือดยอดเขาโดดเดี่ยวรอบอวลไปด้วยพลังเหนือธรรมชาติ ตั้งค่ายเวท ดึงน้ำพุร้อน ผืนการผันแปรของสภาพอากาศให้ที่นี้อากาศอบอุ่นชื้นวันรันดร์

หลิวเสี่ยวไหวได้ยินศิษย์พี่ของเขาบอกว่าค่ายเวทเหนือยอดเขาต้องใช้ศิลาศักดิ์สิทธิ์ชั้นยอดถึงสามหมื่นก้อนถึงจะรักษาสภาพเช่นนี้ไว้ได้ทั้งปี ศิลาศักดิ์สิทธิ์สามหมื่นก้อนนั้นมีจำนวนมากเพียงใด เขาเองก็ยังไม่ออก เขาเป็นแค่เด็กพรมน้ำกวาดลานคนหนึ่งเท่านั้น ทุกเดือนได้ศิลาศักดิ์สิทธิ์ชั้นเลวสามก้อน

* ชิง หรือแอปปริคอต เป็นพืชตระกูลเดียวกับต้นเหมย (ต้นบัวย) ดอกสีขาว อาจมีสีชมพูหรือสีแดงแซม เกสรสีเหลือง

** ดอกหลีหรือดอกสาลี

จากฝ่ายการกิจเขาก็พึงพอใจยิ่งแล้ว

มรรคากระบี่ของจี้เซียวเจินเหริน 'แดนมนุษย์ไร้พ่าย' ร้ายกาจเพียงใด ตัวเขาเองก็ยากจะจินตนาการ ที่ว่ากันว่าแบ่งภูผาผ่ามหาสมุทร สุดแผ่นฟ้าจรดผืนปฐพีนั้นกลายเป็นคำเล่าลือไกลโพ้น ด้วยจี้เซียวไม่ชักกระบี่นานแล้ว

ยอดเขาฉางชุนบานสะพรั่งไปด้วยร้อยบุปผา สายลมอบอุ่นละมุนละไม น้ำพุไหลริน ทุกสิ่งอย่างที่ปรากฏอยู่ตรงหน้าล้วนมองเห็นสัมผัสได้ หลิวเสี่ยวไหวคิด คนที่จะทำเช่นนี้ได้คงมีเพียงผู้บำเพ็ญพรตที่บรรลุดถึงขั้นสูงสุดแล้วเท่านั้น กระมัง

คู่ร่วมบำเพ็ญของจี้เซียวน่าจะเรียกได้ว่า...สุดยอดความโชคดียของผู้บำเพ็ญพรต

ยามมีชีวิตอยู่จี้เซียวไม่เคยรับศิษย์ และยิ่งไม่มีทายาทสืบสายเลือด มีเพียงคู่ร่วมบำเพ็ญคนเดียวเท่านั้น

คู่ร่วมบำเพ็ญของเขา नामเม้งเสวียหลี่ อายุยว* สิบเก้า เป็นเพียงผู้เดียวบนหอนานที่ไม่มีใครรู้จักจับกระบี่และใช้กระบี่ไม่เป็น

ท่าทีของสำนักกระบี่หอนานที่มีต่ออาวุธแส้เม้งผู้ซึ่งเรียกว่าเย็นชายิ่งนัก ผู้บำเพ็ญพรตอายุยืนยาว เดิมคู่ร่วมบำเพ็ญคือสหายร่วมช่วยเหลือสนับสนุนซึ่งกันและกัน มรรคาสูงส่ง ความรักเลื่อมทราวม

ต่อให้จี้เซียวต้องการมีคู่ร่วมบำเพ็ญจริงก็ควรเป็นไปเพื่อวัตถุประสงค์ไม่ธรรมดา เลือกรับเอนักพรตหญิง องค์หญิงเผ่ามาร หรือองค์ชายเผ่าสูรเพื่อหอนาน เพื่อสันติสุขแห่งสามภพ เพื่อความเป็นอยู่ของผู้คนนับหมื่นพัน...ไม่ว่าเช่นไรก็ต้องมีสาเหตุเพื่ออะไรสักอย่าง

ทว่าเมื่อสามปีก่อนในวันพายุหิมะโหมกระหน่ำ เขาพาคนผู้หนึ่งกลับมาประกาศต่อทั่วหล้าว่าเม้งเสวียหลี่คือคู่ร่วมบำเพ็ญร่วมใช้โชคชะตาเดียวกับเขา

พิธีร่วมคู่บำเพ็ญเต็มไปด้วยแขกผู้มีเกียรติ ระสังเคาะเก้ากั้ววาน มีผู้มาร่วมแสดงความยินดีจากทั่วทุกสารทิศ

* อายุยว หรือชวีย คือการนับอายุรวมอายุในครรภ์ด้วย 10 เดือน ให้นับเป็น 1 ปีในวันทีคลอด และไม่ว่าจะคลอดในวันไหนเดือนไหนก็ตามเมื่อพ้นวันตรุษจีนคือวันขึ้น 1 ค่ำ เดือน 1 ตามปฏิทินจันทรคติจีนก็ให้นับเพิ่มไปอีก 1 ปี

‘ไท่ซังจ้งเหล้า*’ ปรมาจารย์แห่งห่านนานปลีกสันโดษนานปีไม่ใส่ใจ วิชาความเป็นไปทางโลก พอได้ยินเสียงระฆังมงคลก็อดตั้งก็เรียกผู้เป็นเจ้าสำนัก มาถาม ‘จี้เซียวมีใจมุ่งมั่นอยู่ในมรรควิธีมาแต่เล็ก ใครเล่าจะไปนึกว่าสุดท้าย เขากลับแปดเปื้อนธูลิแดง**’ ฟันๆ หาไม่แล้วคงมีหวังที่จะได้ก้าวเป็นผู้สำเร็จ มรรคผลขึ้นสู่แดนสวรรค์เป็นคนแรกของโลกใบนี้’

ทุกคนแอบเห็นพ้อง แม้เรื่องขึ้นสู่แดนสวรรค์จะเป็นเพียงตำนาน ทว่า ทุกคนต่างเชื่อว่าหากจะมีผู้ใดทำได้ละก็ คนผู้นั้นย่อมต้องเป็นจี้เซียว

เมิ่งเสวียหลี่ที่ถูกเรียกขานว่าเป็น ‘ธูลิแดง’ ไม่มีข้อดีอันใดแม้แต่่น้อย สามปีก่อนเขาอายุสิบหก หลังชักนำปรานเข้าร่างได้ไม่นาน คุณสมบัติทั้ง ทางกายและสติปัญญาก็เทียบเคียงได้กับศิษย์นอกของห่านนาน

มรรคากระบี่ห่านนานอยู่บนวิถีแห่งความมูมานะ เต็มไปด้วยข้อบัญญัติ เคร่งครัด เมิ่งเสวียหลี่กลัวหนาวชอบอากาศอบอุ่น นิสัยเกียจคร้าน ไม่เข้ากับ ลีลาท่วงทำนองแห่งห่านนานเลยแม้แต่น้อย

ศิษย์ทั้งหลายด้วยเพราะนับถือจี้เซียว จึงไม่กล้าแสดงท่าทีหมิ่นเกียรติ เมิ่งเสวียหลี่อย่างเปิดเผย ทำเพียงจตุรบุปผิฐานลับหลัง หวังว่าสำนักผิดชอบ ชั่วดีของเงินเหรินจะกลับมาเป็นปกติ

ทว่าในสายตาของเด็กพรมน้ำกวาดลานเพียงหนึ่งเดียวของยอดเขาจางซุน หลิวเสวียไหวรู้สึกลัวอาวูโสเมิ่งผู้นี้หาได้กำเรบเลิบบานถือดีว่าเป็นที่โปรดปราน อย่างที่ภายนอกเล่าลือกันไม่

ทุกวันอาวูโสเมิ่งผู้นี้ทำก็แค่เลี้ยงปลาปลูกต้นไม้ ไม่ฝึกกระบี่นั่งสมาธิ หากจะถามว่ามีความผิดอันใด อย่างมากก็แค่บรรลुได้โดยไม่ต้องเปลืองแรง เท่านั้น ทว่าไม่รู้เพราะเหตุใดครั้งแพร่สะพัดออกไปถึงกลายเป็นมีโทษมหันต์ สมควรตายได้

ยามยืมดวงตาของอาวูโสเมิ่งจะแคบเรียวจนแทบมองไม่เห็น บางคราว ถึงกับเอ่ยปากบอก ‘ขอบใจ ลำบากเจ้าแล้ว’ กับเขา ท่วงท่าอ่อนน้อมไม่ว่าจะ กับผู้รับใช้ หัวหน้าฝ่ายการกิจ หรือแม้แต่เจ้าสำนักก็ไม่มีอันใดแตกต่าง

* ไท่ซังจ้งเหล้า เป็นคำเรียกผู้อาวูโสสูงในสำนักหรือตระกูล

** ธูลิแดง หมายถึงโลกีย์หรือชีวิตความเป็นไปทางโลก

ครั้นคิดถึงจุดนี้หลิวเสี่ยวไหวก็นึกย้อนทบทวน ได้สภาวะการณ์ที่เป็นอยู่ในเวลานี้ ภายภาคหน้าอาวูโสเมิ่งต้องทำอะไร แล้วอดเขาช่างซุนเล่า

ขณะกำลังคิดสับสนุ่นวาย หลิวเสี่ยวไหวก็นึกมาถึงสวนดอกไม้ ภายในสวนเขียวชอุ่มต้นไม้หนาทึบ เงาม่วงเล็ก ๆ สีม่วงอ่อนปรากฏอยู่ท่ามกลางพุ่มพฤกษเขียวอ่อนเข้ม หลิวเสี่ยวไหวหยุดความคิดสับสน เดินตรงเข้าไปแสดงคารวะทักทาย

ที่ริมสระน้ำ ชายในอาภรณ์ผ้าดั้นสีม่วงอ่อนกำลังนั่งเอนอยู่บนแคร่ไม้ไผ่ ท่วงท่ามีสรวล อารมณ์ผำด้นับวาวเป็นประกายไม่คล้ายผู้บำเพ็ญพรต หากเหมือนคุณชายน้อยตระกูลมั่งคั่งในแดนมนุษย์

เขากำลังแกะเปลือกเมล็ดสน นัยน์ตางดงามละเอียดอ่อน นิ้วทั้งสิบเรียวยาวขาวนวลไม่ต่างอันใดกับดอกบัวที่ผลิบานอยู่ในสระ

หลิวเสี่ยวไหวพูดเสียงแผ่ว "อาวูโสเมิ่ง เจินเหรินเจ้าสำนักเชิฐุท่านไปศาลบรรพชนเข้าร่วมพิธีไว้อาลัย"

ยังไม่ทันพูดจบ เสียงระฆังก็ดังลอยมาแต่ไกล เสียงระฆังมรณะดังก้อง ผุ่สกุณาบินแตกตื่นตกใจ

เมิ่งเสวี่ยหลี่เงยหน้า สีหน้าฉงนสนเท่ห์ แสงสะท้อนจากในสระส่องประกายระยิบระยับอยู่บนใบหน้า เกิดเป็นสีสันทลายหลากแปดตา

หลิวเสี่ยวไหวคิดเอ่ยปากขออาวูโสได้โปรดระงับความโศกเศร้า แต่สุดท้ายกลับอีกๆ อักๆ พูดอะไรไม่ออก อาวูโสเมิ่งคงไม่รู้ว่าให้ออกมากระมัง

"กินเมล็ดสนหรือไม่" เมิ่งเสวี่ยหลี่ถามด้วยน้ำเสียงสงบนิ่ง

"เอ๋?" หลิวเสี่ยวไหวตะลึงงัน "ไม่ ไม่กิน"

เมล็ดสนหนึ่งกำมือถูกเมิ่งเสวี่ยหลี่โยนลงไปในสระน้ำ ไม่ต่างอันใดกับกลีบบุปผาหล่นร่วง ปลาไนสีแดงทองสามตัวแย่งอาหารกันอยู่ท่ามกลางใบบัวสีเขียว

นักพรตน้อยกล่าวด้วยสีหน้าวิตกกังวล "เจ้าสำนักเชิฐุท่าน..."

"ขอข้าสวมเสื้อเพิ่มอีกชั้นก่อนแล้วจะตามไป เจ้ากลับไปก่อนเถอะ ไม่ต้องรอนำทาง" เมิ่งเสวี่ยหลี่พูด

นักพรตน้อยเหมือนนกยูงเขาออกจากอก เขาแสดงคารวะก่อนถอยจากไป
ตุ้ม!

ครั้นปลาไนในสระกินเมล็ดสนหมด พวกมันก็กระโจนสะบัดหาง น้ำในสระ
แตกกระจายเป็นฟองฝอย

"กระโจนอันใดกัน หรือพวกเจ้าเองก็เชื่อว่าจี้เซียวสิ้นแล้ว?" เมิ่งเสวี่ยหลี่
ลุกขึ้นปิดอาภรณ์ยาวบนตัว เปลือกเมล็ดสนหล่นกระทบพื้นดังกราว

ปลาไนพ่นฟองอย่างไร้เดียงสา

หนึ่งเดือนก่อนหน้าจี้เซียวเงินเหรินออกจากการกักตุน มุ่งหน้าไปยัง
แดนนอกพิภพเพื่อฝึกปญฺญามารที่กลับมาเกิดใหม่ คืบก่อนเดินทางเขาได้แวะ
มาหาเมิ่งเสวี่ยหลี่

'ข้ามีของชิ้นหนึ่งจะมอบให้เจ้า รอข้ากลับมา'

กระดิ่งเตือนภัยในใจเมิ่งเสวี่ยหลี่ดังระรัว 'คำพูดเช่นนี้อัปมงคลยิ่งนัก
มีของล้ำค่าอันใด มีลุ่มมอบให้กับข้าเสียตอนนี้'

จี้เซียวขมวดคิ้วน้อยๆ คล้ายไม่เข้าใจ เขาชี้เมฆจากไปด้วยสีหน้า
เรียบเฉย

เจ็ดวันก่อนเจ้าสำนักหอนซานเดินทางมายอดเขาฉางซุนด้วยตนเอง
พร้อมกับข่าวร้าย แดนนอกพิภพพังทลาย จี้เซียวกับปญฺญามารที่กลับมาเกิดใหม่
ตนนันดับสิ้นไปพร้อมกัน ร่างแหลกสลายไม่พบแม้แต่โครงกระดูก

เมิ่งเสวี่ยหลี่ตอบ 'ข้าไม่เชื่อ'

มาวันนี้ที่หอนซานจัดพิธีเซ่นไหว้จี้เซียว เสียงระฆังมรณะทุ้มต่ำราวกับ
กำลังบอกเขาว่าเรื่องถึงยามนี้แล้ว มิได้ขึ้นอยู่กับว่าเจ้าจะเชื่อหรือไม่

เมิ่งเสวี่ยหลี่ค้อมกายมองดูผิวน้ำ

"สามปีรวมบาเพ็ญ...อย่างน้อยก็ควรมีไมตรีจิตอะไรบ้าง แต่เขากลับ
เลอะเลือนบอกตายก็คือตาย...ไม่ว่าอย่างไรก็สมควรมีคำอธิบายอะไรให้ข้า
บ้าง"

หากปลาไนเหล่านั้นพูดได้ พวกมันต้องสบถด่าผู้เป็นเจ้าของว่าหน้าไม่อาย...

ไม่ตรีจิตเหลวไหล สามปีพบหน้ากันแค่สามครั้ง จี้เซียวมีหรือจะจำได้ว่า
เจ้าหน้าที่ตาเช่นไร ต่อให้คนทั้งห่านตายหมดสิ้น ก็ไม่มีทางที่คู่ร่วมบำเพ็ญ
จอมปลอมเช่นเจ้าจะมีโอกาสได้เสนอหน้า

ผู้คนที่หัวล้าล้นอริฉะในวาสนาของเมิ่งเสวียหลี่ 'ฉางซุนนิรันดร์' คือ
อนุสรณ์สถานในน้ำใจของจี้เซียว

อันที่จริงจี้เซียวก็ทนครั้งหนึ่งนานเป็นปีๆ ยอดเขาฉางซุนว่างเปล่าเงียบสงัด
เด็กพรมน้ำกวาดลานเพียงหนึ่งเดียวก็ชี้ขลาดราวกับหนูตัวจ้อย เมิ่งเสวียหลี่
เฝ้าอยู่บนยอดเขาโดดเดี่ยวลำพัง หากมีมนุษย์ที่สามารถสนทนาด้วยได้ เขา
ไหนเลยจะมานั่งพูดคุยอยู่กับปลาเช่นนี้

หลังเป็นคู่ร่วมบำเพ็ญ พวกเขาทั้งสองก็ต่างใช้ชีวิตตามวิถีทางของตน
จี้เซียวหมกมุ่นอยู่กับการฝึกเพียรบำเพ็ญเหมือนดังเก่า ส่วนเมิ่งเสวียหลี่
ก็เฝ้าแต่เล่นอยู่กับตัวเอง ค่อยๆ เรียนรู้วิธีสร้างสุขให้กับตน หากจี้เซียวยังไม่ตาย
วันเวลาเนิ่นนานนับร้อยปีคงได้แต่ผ่านพ้นไปเช่นนี้

เมิ่งเสวียหลี่เดินข้ามสะพานแขวนพร้อมประคองเตาอุ่นมือไว้เหนืออก
ทั้งหลักศิลาสลักอักษรคำว่า 'ฉางซุน' ไว้เบื้องหลัง

สายลมเหน็บหนาวพัดโถม สองแกำก็พลันเย็นเยียบ เขาเงยหน้ามองดู
ละอองหิมะโปรยปราย

หากค้อมมองจากท้องฟ้าเบื้องบนลงมาย่อมเห็นว่าทุกหนแห่งล้วนขาวโพลน
หมดสิ้น มีเพียงยอดเขาฉางซุนเท่านั้นที่เขียวชอุ่มสดุดตาราวกับกรงอุ้งดงาม
ขนาดมหึมา

ค่ายเวทที่หอมลุ่มท้องนาเหนือยอดเขาไม่ต่างอันใดกับซามกระจกคว่ำ
มันแปลงรัศมีออกมาจางๆ

ตลอดสามปีมานี้เมิ่งเสวียหลี่ไม่เคยรับรู้ถึงความเปลี่ยนแปลงของ
สภาพอากาศภายนอก สารทวิสันต์ผลัดเปลี่ยนเวียนผัน ครั้นเห็นศิลาบนพื้น
กลับกลายเป็นขาวโพลน ปาเขาหยดน้ำจับตัวเป็นก้อนน้ำแข็งใสเป็นครั้งแรก
เขาก็ให้รู้สึกเหมือนตนอยู่คนละภพกับผู้อื่น

เมื่องเสวี่ยหลี่อารมณ์ดี เขาเดินเรื่อยเปื่อยอยู่บนทางเขาไปตามเสียงระฆังเสียงท่องบทสวด ไม่ว่าพบเจออะไรก็ล้วนให้รู้สึกแปลกตา

ออกห่างจากยอดเขาขางซุนไปที่ละน้อย ในที่สุดเขาก็มองเห็นเงาคนบนทางเขามีศิษย์นอกสำนักสวามอารมณ์นักพรตเดินผ่านไปเป็นครั้งคราว บ้างก็พกกระบี่ไว้บนเอว บ้างก็ประคองรูปเทียนไม่ก็ผลไม้ จิ้งหะย่างก้าวเร่งรีบ สีหน้าท่าทางเคร่งขรึม แต่กลับไม่อาจรับรู้ถึงความโศกาอาดูรใดๆ แม้เพียงน้อย

ตอนได้อินข่าวร้ายครั้งแรก ศิษย์ที่นับถือจี๋เซี่ยวจินเหรินจำนวนนับไม่ถ้วนต่างน้ำตาอาบแก้ม หลังเจ็ดวันผ่านพ้น ทุกคนกลับกลายเป็นสงบนิ่งหนักแน่นไม่ไหวหวั่น

ทุกสิ่งเป็นไปตามคำสั่งสอนของเจ้าสำนักหอนานา หอนานาที่สูญเสียจี๋เซี่ยวไปต้องสมัครสมานสามัคคี ทำตัวให้เข้มแข็งมากยิ่งขึ้น จะมาทำเสียกระบวนให้ผู้คนภายนอกคิดว่ายามนี้พลังชีวิตของหอนานาบอบซ้ำ อ่อนแอ รังแกกันได้โดยง่ายไม่ได้เป็นอันขาด

สำหรับสำนักกระบี่หอนานาแล้ว ในเวลานี้เรียกได้ว่าพวกเขา กำลังทำสงครามดุเดือดที่ไม่อาจใช้ดาบกระบี่อยู่

จากยอดเขาขางซุนไปศาลบรรพชน ระหว่างทางเมื่องเสวี่ยหลี่ต้องเดินผ่านผาเจียเทียน

ว่ากันว่าบนยอดผาคือเรือนพำนักของจี๋เซี่ยวก่อนมีคู่ร่วมบำเพ็ญ ทุกวันล้วนมีศิษย์เดินทางไปแสดงคารวะ อาศัยพายุหิมะหนาวสะท้อนกลับคมจิตกระบี่สัมผัสจิตกระบี่ของจี๋เซี่ยวจินเหรินที่ยังหลงเหลืออยู่

ทว่าเมื่องเสวี่ยหลี่กลัวหนาว แนนอนยอมมีปราชญ์หาเรื่องลำบากไผ่ตนจึงเลือกเดินไปตามเส้นทางข้ามเขาที่อยู่ทางด้านหน้า

โชคดีที่บริเวณไหล่เขามีเส้นทางสายเปลี่ยวเล็กๆ อยู่สายหนึ่ง เป็นเส้นทางไม้ค้ำแคบสูงชันลัดเลาะไปตามผ่นผา ด้านหนึ่งของบันไดไม้ถูกฝังเข้าไปกับผ่นหิน ส่วนอีกด้านแขวนค้ำอยู่กลางอากาศ

เส้นทางเล็กๆ ร่างผู้คน จู่ๆ เขาก็หยุดเดิน บนรอยแยกระหว่างหินผา

เหมยปาดันหนึ่งยื่นกิ่งก้านสายไหวอยู่กลางสายลม ดอกตูมรอแย้ม

เมิ่งเสวี่ยหลี่ยื่นมือไปหักกิ่งเหมยกิ่งหนึ่งแล้วสะบัดหิมะที่เกาะอยู่บนกิ่ง
พลันมีเสียงตะโกนดังขึ้นจากอีกด้านของเส้นทางไม้ค้ำแคบ

"อาอุโสเมิ่ง!" หลิวเสี่ยวไหวที่รายงานข่าวให้เขารู้เมื่อครู่วิ่งตรงเข้ามาพุด
ด้วยความดีใจ "ข้าตกใจหมด นึกว่าท่านหลงทางเสียแล้ว พวกเรารีบไปกันเถอะ
เจ้าสำนักเร่งแล้ว!"

นักพรตน้อยหอบหายใจ ใบหน้าเฝ้าวิวแว้งแดงระเรื่อน่ารัก เขาเอื้อมมือ
หมายดิ่งแขนเมิ่งเสวี่ยหลี่

เมิ่งเสวี่ยหลี่ยิ้ม ยื่นกิ่งเหมยในมือให้นักพรตน้อยคล้ายประสัจจะ
มอบมันให้อีกฝ่าย

นักพรตน้อยยื่นมือรับโดยไม่ลังเล ทันทีที่ปลายนิ้วแตะถูกกิ่งเหมย
เมิ่งเสวี่ยหลี่ก็พลิกฝ่ามือกลับกิ่งเหมยจากล่างขึ้นบน หุ้มห่อมันไว้ได้ประณ
คมกริบ โจมตีใส่จุดชีพจรบนข้อมือของอีกฝ่าย

นักพรตน้อยร้องเจ็บปวดออกมาคราหนึ่ง ตกใจชักเท้าถอยหลัง แค่วิบัติ
ร่างก็ทะยานไปไกลถึงสามจั้ง* แขนเสื้อม้วนตลบหิมะปลิวว่อน

เมิ่งเสวี่ยหลี่ยังมือทันทีที่แตะถูกอีกฝ่าย เขายืนสงบนิ่งลดฝ่ามือลง
กลับเหมยสีแดงหล่นร่วงแหลกลสลายอยู่ข้างเท้า

"เจ้ามิใช่เสี่ยวไหว"

* จั้ง เป็นหน่วยมาตรวัดของจีน เทียบได้ระยะประมาณ 3.33 เมตร

บทที่ 3

เพื่อนหมาป่าสหายสุนัข

มานานักพรตน้อยหดลงรวดเร็ว ถ้ามด้วยน้ำเสียงทุ้มต่ำ "ไม่เหมือนตรงที่ใด"

"เขาเป็นคนขลาด ไม่กล้าแม้แต่จะเอ่ยวาจาเสียงดัง"

สีหน้าของนักพรตน้อยคล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม รอยยิ้มดังกล่าวบอวลไปด้วยกลิ่นอายอสูร ท่ามกลางหิมะโปรยปรายเครื่องหน้าทั้งห้ากลับเปลี่ยนแปลงไปที่ละน้อย คิ้วและหางตาเรียวยาวขึ้น สันจมูกเชิดสูง กลายเป็นใบหน้าชั่วร้ายดงงาม

เขาเหยียดยืดร่างกายพลางเดินตรงเข้าไปหาเมืงเสวียหลี่พร้อมกับเสียงกระดุกกลั่นกรอกรบ ไม่ต่างอันใดกับต้นไฟที่กำลังเจริญงอกงาม เพียงชั่วพริบตาอารมณ์นักพรตบนตัวก็เหมือนหดสั้นลงไปส่วนหนึ่ง

เมืงเสวียหลี่ชกอีกฝ่ายหมัดหนึ่ง "ข้ารู้อยู่แล้วว่าเป็นเจ้า"

หอนานมีการป้องกันเข้มงวด หน้าข้ายำนี้อยู่เป็นช่วงเวลาพิเศษ หากพบว่ามีคนที่ไม่รู้ห้วนอนปลายเท้าแทรกซึมเข้ามา ย่อมต้องลงมือสังหารอีกฝ่ายโดยไม่แม้แต่จะชักถาม

ทว่าเซวียเซียนหมิงมิใช่มนุษย์

เขาเป็นอสูรนกยูง หญิงทะนงถือตนว่าสายเลือดสติปัญญาล้ำเลิศ แปลงกายได้ร้อยแปด ชำนาญศาสตร์ล่องลงสะกดจิตใจ

เซวียเซียนหมิงบริภาษ "ข้าอุตส่าห์เสี่ยงอันตรายเข้ามาช่วยเหลือเจ้า

ได้เปลือกตาของหกสำนักใหญ่ แต่เจ้ากลับไม่สำนึกบุญคุณคุกเข่ารำไห้
หลังน้ำมูกตะโกนเรียกข้าบิดา ไม่รู้จักคำว่าน้ำใจเสียบ้างเลย"

ในชีวิตหนึ่งจะมีเพื่อนหมาป่าสหายสุนัข* ที่คอยช่วยเหลือทางหนีทีไล่
ให้ยามตกอยู่ในอันตรายได้สักกี่คนกัน

แม้จะรู้สึกอบอุ่นใจ แต่เมื่องเสวี่ยหลี่กลับปากแข็งไม่ยอมแพ้ "ช่วยเหลือข้า
เพื่ออะไร ข้ากินดีอยู่ดี มีอิสรเสรีเป็นอยู่สุขสบาย เจ้ามาหาข้าตอนนี้ เกรงว่า
คงเพราะก่อเรื่องอะไรในแดนอสูรจนมีภัยถึงตัว เลยคิดหนีมาหลบอยู่กับข้า
ที่นี้เสียมากกว่า"

"เฮอะ เจ้าถูกจี้เสวี่ยเลี้ยงจนโง่มแล้วกระมัง!" ด้วยรู้ว่าเมื่องเสวี่ยหลี่
พูดเรื่อยเปื่อย เซวี่ยเซียนหมิงจึงคร้านจะต่อปากต่อคำด้วย เขาหยิบเอายันต์
ทำลายล้างออกมาสามแผ่น "เพลิงอสูรจะทั้งร่งรอยไว้ จึงได้แต่ต้องใช้ของเล่น
ของแดนมนุษย์พวกนี้..."

เมื่องเสวี่ยหลี่คิดว่าแขนอีกฝ่าย "เจ้าคิดจะทำอะไร"

"กระเบิดที่นี้ แยกเจ้าบินออกไป ที่เขาได้ผาเจียเทียนระเบิด อาวุโสเมื่ง
ตกลงไปในเหวลึก เป็นตายมีอาจู้ คล้ายปลิดชีพบูชาสัมพันธคุ่มร่วมบำเพ็ญ'
เจ้าคิดว่าอย่างไร ตอนนี้สำนักกระปีหานซานล้วนยุ่งจนหัวไหม้ ไหนเลยจะ
มีเวลามาสนใจเจ้า"

"หลังจากนั้นแล้ว เจ้าจะให้ข้าหนีไปที่ใด" เมื่องเสวี่ยหลี่พูดเสียงแผ่ว
"แดนอสูรข้าก็ไม่อาจกลับไปได้อีก"

"ไม่ไปแดนอสูร ข้ามีที่พำนักลับแห่งหนึ่งในแดนเว้งว่าง"

บริเวณรอยต่อระหว่างภพทั้งสามอันได้แก่แดนมนุษย์ แดนอสูร และ
แดนมารคือทุ่งราบกร้าง ไร้ซึ่งกฎเกณฑ์ไอทพิษขบเซา มักสิ้นไหวพังกหลายอยู่
บ่อยๆ มนุษย์เรียกมันว่า 'แดนนอกพิภพ' อสูรเรียกมันว่า 'แดนเว้งว่าง'

เซวี่ยเซียนหมิงพูดด้วยความวาดหวัง "แม้จะไกลอยู่สักหน่อย แต่อย่างน้อย
ก็ปลอดภัย ไว้เจ้าสั่งสมพืนฟูกำลัง สร้างญาณอสูรขึ้นได้ใหม่ อีกสิบแปดปี
ให้หลังค่อยสำแดงอิทธิฤทธิ์กันอีกคราว! ถึงตอนนั้นเขาตงซานของพวกเราย่อม

* เพื่อนหมาป่าสหายสุนัข เป็นสำนวน หมายถึงเพื่อนกินเพื่อนเที่ยวที่ไม่ได้ทำธุรกิจร่วมกัน หรืออีกนัยหนึ่ง
หมายถึงเพื่อนเลว

รุ่งเรื่องขึ้นอีกครั้ง หยันเขี่ยสามภพ! "ไปกันเถอะ พวกเราค่อยๆ คุยกันระหว่างทาง"

เขาคิดว่าที่น่ากลัวที่สุดบนห่านานมิใช่ค่ายเวทปกป้องกันภูเขาร้อมมนตร์
สะกดซับซ้อนพวกนั้น สิ่งต่างๆ เหล่านั้นมิได้สร้างความหวาดหวั่นอันใดต่อเขา
หากแต่เป็นจิตกระบี่ที่จี้เขี่ยหลงเหลืออยู่ ถึงจะมองไม่เห็นจับต้องมิได้ แต่กลับ
ก้าวยาวอยู่ทั่วทุกหนแห่ง ขวบนอกสันขวัญแฉวน

มิเสียที่ที่จี้เขี่ยได้รับการขนานนามให้เป็น 'แดนมนุษย์ไร้พ่าย' ขนาด
คนตายไปแล้ว จิตกระบี่กลับยังคงอยู่

เมิ่งเสวี่ยหลี่ส่ายหน้า "เจ้าไปก่อนเถอะ ที่นี่ยังมีเรื่องให้ข้าต้องจัดการอีก"

เซวี่ยเซียนหมิงเริ่มหมดความอดทน "อะไรวะ"

เมิ่งเสวี่ยหลี่เก็บยิ้ม "การตายของจี้เขี่ยยังไม่กระจ่างชัด สองสามวันนี้
ข้าเฝ้าคิดคำนวณ..."

บนโลกนี้ผู้ใดกันที่ชิงชิงจี้เขี่ยที่สุด ปรารถนาจะเห็นเขาตายที่สุด
หลังคนตายจากผู้ใดที่ได้รับผลประโยชน์มากที่สุด ทั้งยังพัวพันถึงสามภพ
สลับซับซ้อนโยงใยไปทั่ว ยากจะจัดการให้กระจ่างแจ้งได้ในระยะเวลาสั้นๆ

เซวี่ยเซียนหมิงตะลึง "มิใช่เจ้าหรือหรือที่เป็นคนลงมือ"

เมิ่งเสวี่ยหลี่ตบตะลึงยิ่งกว่า "เขาเป็นคู่ร่วมบำเพ็ญของข้า ข้ามีเหตุผลใด
ต้องพรากชีวิตเขา"

"ก็เพื่ออิสระอย่างไรเล่า ถึงเขาจะเคยช่วยชีวิตเจ้า แต่ก็กักขังเจ้าไว้ในกรง" เซวี่ยเซียนหมิงทอดตามองไปทางยอดเขาฉางซุน เอ่ยอย่างมีเหตุผล
"ที่ราบพยัคฆ์ตกยาก หาดตื่นมังกรล่าเคี้ยว สามปี ไม่น่าเชื่อจริงๆ ว่าเจ้าจะ
ทนได้"

"ไม่ใช่ฝีมือข้าจริงๆ" เมิ่งเสวี่ยหลี่ตะลึงงันเล็กน้อย เขานึกไม่ถึงว่าแม้แต่
ตัวเองก็ยังคงกลายเป็นผู้ต้องสงสัยมีแรงจูงใจให้สังหารจี้เขี่ย ทว่าเพียงไม่นาน
เขาก็ยิ้มตอบกลับอีกฝ่ายอย่างรวดเร็ว "ยามนี้ข้าก็เป็นแค่โคมสะคราญไม่มี
เรี่ยวแรงแม้แต่จะมัดไก่"

เซวี่ยเซียนหมิงใคร่สำรอก

ครั้นเห็นว่าไม่อาจหลบหนีได้ในระยะเวลานี้ เซวี่ยเซียนหมิงจึงได้แต่

เก็บยันท้าทายล้าง ระแวดระวังก่อนกลับสู่สภาพของนักพรตน้อยหลิวเสี่ยวไหว อีกครา จุดเมิ่งเสวี่ยหลี่นั่งลงกับพื้น

บนเส้นทางไม้ค้ำแคบแขวนลอยอยู่เหนือหน้าผา พวกเขาหันหลังให้ผนังหิน ด้านล่างคือเหวลึกหมื่นจั้ง มีหมอกหนาเมฆาคล้อยบดบัง

"ได้ ในเมื่อไม่ใช่ฝีมือเจ้า เช่นนั้นก็ไม่ว่าเป็นต้องหนีความผิด" เขาตั้ง กิ่งเหมยในมือเมิ่งเสวี่ยหลี่ไปถือไว้ วาดเส้นแนวตั้งสามเส้นขึ้นบนพื้น "ฟังข้า อธิบาย หนึ่ง การรักษาค่ายเวทเหนือยอดเขาฉางซุนไว้นั้นเป็นเรื่องลึกลับเลื่อง มหาศาล เดิมหานซานก็ไม่ต้องรับเจ้าอยู่แล้ว ยิ่งตอนนี้ไม่มีจีเซียวแล้วด้วย พวกเขาย่อมไม่คิดลึกลับเลื่องเลี้ยงดูเจ้าแน่ เจ้าอยู่หานซาน ฐานะเรียกได้ว่า กลืนไม่เข้าคายไม่ออก สอง ยามจีเซียวยังมีชีวิต เขาสร้างศัตรูไว้มากมาย ศัตรู พวกนั้นไม่อาจล้างแค้นเอากับเขาได้ สุดท้ายเกลียดชังกับนหลังคาบ้าน* ย่อมไม่แคล้วต้องชิงชิงเจ้าด้วย สาม จีเซียวตายแล้ว สมบัติที่เขาเหลือทิ้งไว้ ย่อมกลายเป็นของที่ไม่มีเจ้าของ เจ้าคิดดูสิว่ามีคนกี่มากน้อยที่ยอยากได้มันมา ไว้ในครอบครอง"

เมิ่งเสวี่ยหลี่ล้าพองใจพูดดัดบท "สมบัติที่จีเซียวเหลือทิ้งไว้ มีเท่ากับ เป็นของข้าหรือไร"

เซวี่ยเซียนหมิงนึกอยากผลักอีกฝ่ายตกหน้าผาจะได้ลึ้นเรื่องลึกลับราว

"เลิกพูดเล่นได้แล้ว เจ้าเป็น..." เขาชะงัก ฝืนเลือกใช้คำอื่นออกมา "คู่ร่วม บำเพ็ญมาของจีเซียว เดิมสมควรมีสิทธิ์สืบทอดมรดกที่เขาทิ้งไว้ให้มากที่สุด ทว่ายามนี้แค่จะป้องกันตัวเองก็ยังไม่ไหว ได้แต่อาศัยหานซานคอยปกป้อง ค้ำครอง แค่มุมจุดที่ข้าว่ามา สถานการณ์ของเจ้ายามนี้ก็ไม่ต่างอันใดกับ หมากอัปจน อยู่แดนมนุษย์เจ้ายังมีทางออกอะไรอีก!"

เมิ่งเสวี่ยหลี่มองอีกฝ่ายด้วยสายตาชื่นชม เขาตั้งกิ่งเหมยกลับ วาดวงกลม หวงขึ้นข้างๆ เส้นทั้งสาม

"ไม่เพียงสามจุด หกสำนักใหญ่ในแดนมนุษย์วันนี้ล้วนอยู่พร้อมหน้า เจ้าคิดว่านอกจากหานซานแล้ว สำนักอื่นๆ อีกห้าสำนักเป็นเช่นไร"

* มาจากสำนวน 'เกลียดชังเขาย่อมพาลเกลียดชังอีกบ้านหลังคาบ้านเขา' อุปมาถึงเมื่อไม่ชอบใครสักคนย่อมพาลเกลียดชังหรือชิงชังที่เกี่ยวกับคนคนนั้นด้วย

เซวียเขียนหมิง "หรือเจ้าคิดจะหิวเวทศาสตร์ที่จี๋เซียวทิ้งไว้ อุ่มผีผา* ไปออกเรือนใหม่ สวามิภักดิ์ต่อสำนักอื่น หาที่พำนักใหม่ อย่าคิดดีกว่า สำนักใดบ้างเล่าที่อาชนะผู้ฝึกกระบี่หานานได้"

เมิ่งเสวียหลี่ส่ายหน้า "ก่อนจี๋เซียวรู้แจ้ง สำนักหมิงเยวียหูกับสำนักหานานดูลำบากกันเรียกว่าสมน้ำสมเนื้อ ผู้คนเรียกขาน 'ได้หู เนื่อหาน' ส่วนสำนักอื่นๆ อีกสี่สำนัก สำนักอุ๋นกวณมีสัมพันธ์ที่ดีกับหมิงเยวียหู สำนักชงเฟิงกู่เป็นสำนักแพทย์ อารามหนานหลิงซือเป็นสำนักบรรพชิต พวกเขาต่างพยายามวางตัวเป็นกลาง ส่วนพวกผู้ควบคุมสัตว์บนเขาเปยหมิงหาน ไม่ว่าใครก็ล้วนขัดหูขัดตาพวกเขาทั้งสิ้น พุดหรือไม่พุดถึงก็หาเป็นไรไม่ นอกจากหกสำนักใหญ่แล้ว พรรคเล็กพรรคน้อยที่จุดยืนไม่แน่มั่นนอนนั้นมียู่มากมายกว่าดวงดาวบนท้องนภาเสียอีก...

ต้นวสันตปีหน้า อาศัยจังหวะแดนสนธยาอันโหมเปิดขึ้นอีกครั้ง แบ่งทรัพย์ากรที่ใช้ในการบำเพ็ญเพียรภายในแดนมนุษย์ล่องหนย้ายปี่อีกคราว ยามนั้นหานชานยังจะรักษาตำแหน่งสำนักอันดับหนึ่งได้อีกหรือไม่ก็ยังไม่รู้แน่..."

เมิ่งเสวียหลี่หักกิ่งเหมย "ภายในวุ่นวายภายนอกกรรณ ต่อให้หานชานยอมดูแลข้าด้วยเหินแก่หน้าจี๋เซียว ถึงยามนั้นเกรงว่าเรียวแรงกำลังอาจไม่พอชีวิตข้าถูกลิดไหวแล้วว่ามีอาจใช้ชีวิตได้อย่างสงบสุข"

เซวียเขียนหมิงนั่งเงิบ เขานึกถึงคำพูดประโยคหนึ่งที่เคยได้ยินมานานแล้วได้...

ความยำเกรงที่มีต่อจี๋เซียวเงินเหรินรักษาสันติสุขของแดนมนุษย์

"แล้วเจ้ายังไม่ไปอีก? จะรอตายเพื่อหานชานหรือไร" เขาเขย่าขา กระวนกระวายพลางเอ่ยวาจาเหน็บแนม "ยามนั้นเพื่อรักษาชีวิต เจ้าถึงรับปากร่วมบำเพ็ญเพียรกับเขา คู่ร่วมบำเพ็ญจอมปลอมเช่นพวกเจ้ายังจะพูดเรื่องความรักแท้จริงอันใด"

เมิ่งเสวียหลี่มิได้ขัดเคือง ตรงข้ามกลับยิ้ม "เจ้าดูข้าให้ดี" ร่างกายนี้องคาพยพมนุษย์ภายใน เส้นเอ็นผิวหนังมนุษย์ภายนอก เลือดเนื้อที่จี๋เซียว

* ฟินผีผา เป็นเครื่องดนตรีประเภทเครื่องดีด 4 สาย จำพวกเดียวกับกีตาร์ ทำจากไม้ รูปทรงเลียนอย่างลูกผีผา (มะปรางจีน)

สร้างขึ้นเพื่อฆ่า ช่วยฆ่าถอดกรเปลี่ยนแปลงกระดุกหมดสิ้น ยามนี้ข้าเป็นมนุษย์แล้ว จะเอาอะไรไปสร้างญาณอสูร ทำได้ก็แค่เพียงฝึกพลังศักยภาพของแดนมนุษย์ เริ่มต้นใหม่หมดทุกอย่าง ในเมื่อแดนอสูรถือว่าข้าตายไปแล้ว เช่นนั้นก็ปล่อย ให้ข้าตายไปเถอะ เมื่งเสวี่ยหลี่ต่างหากที่ยังมีชีวิตอยู่"

เซวี่ยเซียนหมิงตะลึงราวกับไม่เชื่อว่าคำพูดดังกล่าวจะหลุดออกมาจาก ปากอีกฝ่าย

หลังจากผ่านไปครู่ใหญ่เซวี่ยเซียนหมิงก็พึมพำกับตัวเอง "เจ้าไม่คิด ล้างแค้นแล้วกระนั้นหรือ ไม่ปรารถนาจะเป็นราชันอสูร ตัดสินใจสล่สิ้น ทุกอย่าง?"

เมื่งเสวี่ยหลี่ไม่ตอบ เขาพูดซ้ำๆ "วันนี้เจ้าเสี่ยงอันตรายมาที่นี่ ข้ายอม จดจำใส่ใจ ทว่าข้าติดหนี้ชีวิตจี้เซียว ดังนั้นจึงไม่อาจจากไป"

ลมเหนือคำราม หิมะฟุ้งตลบ นอกรัศมีสามจิ้งเมฆหมอกปกคลุมไปทั่ว ไม่อาจมองเห็นเส้นทางไม้ค้ำแคบได้ฝ่าเท้า

เมื่งเสวี่ยหลี่ลุกขึ้นยืน "ส่วนที่เจ้าถาม ข้าอยู่แดนมนุษย์ยังมีทางออกอะไรนั้น ข้าเองก็ไม่มีคำตอบ บอกได้เพียง..." เขายิ้ม "มรรคาสามพัน สวรรค์มีัดถนนทาง มนุษย์*"

"เจ้าเปลี่ยนไปแล้ว" เซวี่ยเซียนหมิงกลับมาเยือกเย็นอีกครั้ง "ตอนนี้ ข้าใคร่อยากรู้ อริยกระบี่จี้เซียวเป็นคนเช่นไร"

เมื่อรวมสองประโยคเข้าด้วยกัน ความหมายที่แฝงอยู่ก็พลันปรากฏชัด เขาคิดว่าจี้เซียวเปลี่ยนแปลงอีกฝ่าย

แม้ในใจเมื่งเสวี่ยหลี่จะบอกว่าไม่ใช่ แต่เขากลับมิได้โต้แย้ง

"เขานะหรือ เขาเป็นคน..."

เซวี่ยเซียนหมิงเตรียมฟังอีกฝ่ายร่ายพล่ามยาวเหยียด บรรยายบุญคุณ ความแค้นยับย่อยที่มีต่อจี้เซียว

เมื่งเสวี่ยหลี่ขยับปากหลายต่อหลายครั้ง ทว่าจากลับติดอยู่ในลำคอ กล่าวออกมาได้แค่เพียงห้าพยางค์

* 'มรรคาสามพัน สวรรค์มีัดถนนทางมนุษย์' หมายถึงมีเส้นทางหรือวิธีอีกมาก อย่างไรก็ตามก็ยังยังมีหวัง

"เป็นคนดีคนหนึ่ง"

คำตอบดังกล่าวทำเอาเซวี่ยเซี่ยนหมิงนึกอยากสบถว่ามารดาอีกฝ่าย
คนดีคืออะไร

หนึ่งกระบี่เหินไกลสามพันหลี่ ปราบมารร้ายภูตผีสูญสลายเจกเถ่าถ่าน
เป็นคนดี ประคองคนชราที่ล้มอยู่กลางถนน ช่วยเด็กที่ถูกอันธพาลรังแกก็
นับเป็นคนดีเช่นกัน

ทว่าฝ่ายแรกมักถูกเรียกขานให้เป็นบุพพอาจารย์ นักพรต จอมเวท
อริยกระบี่...ฉายานามน่าเลื่อมใสต่างๆ มากมาย

มีก็แต่คนธรรมดาสามัญที่ไม่ทำอะไรยอมไม่มีที่ให้ชื่นชมยกย่อง โชคดี
ที่ไม่เคยทำผิดใหญ่หลวง ดังนั้นยามที่ผู้คนพูดถึงอาจอ่อนแอเลอะเลือนออก
มาว่า 'อย่างน้อยก็เป็นคนดีคนหนึ่ง'

เซวี่ยเซี่ยนหมิงตะลอนอยู่ในแดนมนุษย์เนิ่นนาน คั่นเคยกับประเพณีของ
พวกมนุษย์ดี จึงมิให้ค่าให้ราคาอันใดกับถ้อยความดังกล่าว

เมิ่งเสวี่ยหลี่คิดอยู่ในใจ การขึ้นเป็นสุดยอดอริยกระบี่มิใช่่ง่าย แต่
การเป็นทั้งอริยกระบี่และคนดีในเวลาเดียวกันกลับยากยิ่งกว่าหลายร้อยเท่า

เหตุผลคืออะไร เขาคิดใคร่ครวญอยู่บนยอดเขาจางซุนนานสามปีถึง
ค่อยๆ เข้าใจ

เขาตอบให้ตัวเองเป็นสหาย "ไปเถอะ ข้าจะไปส่งเจ้าอีกสักกระยะ แม่นมีวาสนา
พวกเราคงได้พบพานกันโนแดนมนุษย์อีก"

ขณะที่เซวี่ยเซี่ยนหมิงกำลังจะเอ่ยปากพูด จู่ๆ เขาก็หยุดนิ่ง เสียงฝีเท้า
แผ่วเบาจนไม่อาจได้ยินดังขึ้นอยู่กลางพายุหิมะ

เมิ่งเสวี่ยหลี่ขยับริมฝีปากบอก "มีคน"

ยามนี้ประสาธสัมผัสทั้งห้าของเซวี่ยเซี่ยนหมิงจับไวกว่าเขามากนัก
ครั้งพบว่าผู้ที่มานั้นมาเพียงลำพัง ข้าญาณบำเพ็ญตอแยต่ำ เขาก็มีนึกสนใจ
อาศัยใบหน้าของนักพรตน้อยก็ม่น้ำก็มตาเดินตามหลังห่างจากเมิ่งเสวี่ยหลี่
สองก้าว

เมิ่งเสวี่ยหลี่ประคองเตาอุ่นมือไว้เหนืออก เงยหน้าเล็กน้อย ย่ำเท้า

ออกเดินด้วยอาภักปิริยาสมกับเป็นผู้ร่วมบำเพ็ญของจีเซี่ยว

เสียงฝีเท้าจากอีกฟากดั่งไถลเข้ามาเรื่อยๆ บนทางโค้งเหนือเส้นทางไม้ค้ำแคบ คนทั้งสองพบเจอกันระหว่างทาง

การเผชิญหน้ากันอย่างกะทันหันทำให้เด็กน้อยในอาภรณ์นักพรตสะดุ้ง อุทานเสียงแผ่ว "อ้าว อา...อาวุโสเมิ่ง เมื่อสักครู่ท่านเจ้าสำนัก..."

เซวี่ยเซียนหมิงซ่อนตาขึ้นมอง บังเอิญจริงๆ เด็กน้อยคนนี้มีใช้นักพรตน้อยแห่งยอดเขาฉางซุนหรือไร ชี้ขลาดจริงๆ ด้วย...แน่แล้ว! ตอนนี้น้ำข้าคือใบหน้าของเขา!

เมิ่งเสวี่ยหลี่แปลงเสียงเตือน ทว่ากลับเข้าไปเสียแล้ว

ใบหน้าที่เหมือนกันราวกับแกะของคนสองคน ดวงตาทั้งสองสอดประสาน "เจ้า!"

หลิวเสี่ยวไหวดวงตาเบิกกว้าง สะท้อนภาพตนเองอีกคนหนึ่ง

นักพรตน้อยหายใจไม่ทัน ตาสองข้างเหลือค้าง ลั่นสติไปทันที

เซวี่ยเซียนหมิงตกใจทำอะไรไม่ถูก "ไม่เคยนึกมาก่อนว่าจะมีคนถูกข้าฆ่าปิดปากอยู่บนหอนาสนาเช่นนี้ เขามันโหดร้ายจริงๆ!"

บทที่ 4

งามกึ่งงามอยู่

เซวี่ยเซี่ยนหมิงมาช่วยสหายหนี เดิมเตรียมตัวถูกยอผีมือหอนาน พบเจอร่องรอย ตัดหางเอาตัวรอด ทั้งรอยเลือดสามพันหลี่เพื่อลวงหลอกไว้ เรียบร้อย แต่ใครเล่าจะรู้ว่าทุกอย่างกลับดำเนินไปอย่างราบรื่นเหลือเชื่อ ขณะที่กำลังจะรอดพ้นออกไปได้ เรือกลับล่มในคุน้ำ...น่าปวดหัวยิ่งนัก

เมิ่งเสวี่ยหลี่ทำมือห้ามส่งเสียง เขายื่นแขนออกไปประคองร่างนักพรตน้อยบนพื้น

เซวี่ยเซี่ยนหมิงเห็นเมิ่งเสวี่ยหลี่สีหน้าสงบนิ่งเยือกเย็นเช่นนั้นก็นึกว่าเขา คงตัดสินใจเตรียมลงมือปิดปากพยานแน่แล้ว นักพรตน้อยผู้นี้ใช้คร่ำไถ่

พลังปราณของเมิ่งเสวี่ยหลี่ไหลผ่านร่างนักพรตน้อย หลิวเสี่ยวไหวค่อยๆ กลับมาได้สติ แววตางุนงงสงสัยอยู่ครู่หนึ่ง เขายกนิ้วชี้ไปทางเซวี่ยเซี่ยนหมิงอย่างรวดเร็ว

"อาวุโสเมิ่ง! ข้าต่างหากเสี่ยวไหวตัวจริง! เขาเป็นปีศาจ ไม่ใช่เขาปลอมตัวเป็นข้า! เจ้าใจถ่อยกล้าเข้ามาทำเรบเสิบสานถึงหอนาน หลอกลวงผู้อาวุโส!" นักพรตน้อยผลุนผล่นลุกขึ้น เนื้อตัวสั่นสะท้านหวาดหวั่นอย่างเห็นได้ชัด ใบหน้าซีดเผือด แต่ถึงกระนั้นกลับชักเท้าขวางเมิ่งเสวี่ยหลี่ไว้ทางด้านหลัง "ผู้อาวุโสไม่ต้องกลัว! ข้าจะรายงานฝ่ายการกิจเดียวกันนี้ไม่ ส่งข่าวบอกเงินหริน เจ้าสำนักให้เดินทางมากำจัดปีศาจร้าย..." พูดจบเขาก็เก็บถุงสัมภาระขึ้น หยิบเอากระบี่ไม้เล่มหนึ่งออกมา

ผู้มีฝีมือร้ายกาจที่เขาเคยพบเห็นก็มีแค่หัวหน้าฝ่ายการกิจเท่านั้นไหนเลยจะรู้จักวิธีติดต่อเจ้าสำนัก ที่พูดเหลวไหลเช่นนั้นออกมา ก็เพียงเพราะร้อนใจหมายชูปี่ศาลาร้ายให้ล่าถอย

เห็นเช่นนั้นช่วยเขียนหมึกก็นึกสนุก เขาใช้สองนิ้วคืบตัวกระปี่ที่กำลังไหวสั่น ออกแรงเพียงน้อย 'เปาะ' กระปี่ไม้ครั้งที่โดนถูกเขาโยนลงจากเส้นทางไม้คืบแคบ หล่นหายลงไปในเหวลึกท่ามกลางทะเลหมอกเมฆสุดลูกหูลูกตา

หลิวเสี่ยวไหวตะลึง เอ่ยปากร้องลั่น "อาวูโสเมิ่ง รีบไป!"

เห็นเมิ่งเสี่ยวหลี่ตกใจไม่พูดไม่จาเช่นนั้น ช่วยเขียนหมึกก็คิดว่าหลายปีมานี้เจ้าพักพิงอยู่ที่ห่านซานจนกลายเป็นพวก 'ไม่มีพิษมีภัย อ่อนแอแม้แต่จะต้านแรงลมก็ยังไม่วาย' ไปเพียงใดกันนะ

มีแต่เด็กเจ็ดขวบเท่านั้นถึงจะถูกเจ้าหลอกได้ หน้าไม่อายแท้!

เมิ่งเสี่ยวหลี่ลี้ดิ่งตาใส่เขาคราหนึ่ง ลูกจุมูกละล้าละล้ง ก่อนจะค้อมกายปลอบนักพรตน้อย

"เสี่ยวไหว เขาเป็นสหายของข้า เมื่อครูเพราะอยากล้อเจ้าเล่นจึงปลอมตัวเป็นเจ้า รอลูกเจ้าอยู่ที่นี้ ข้าต้องขอร้องเจ้าแทนข้าด้วย ส่วนกระปี่ฟุ้งนี้ข้าจะหาอีกเล่มมาชดใช้ให้ เอาเล่มที่ดีกว่านี้..."

ช่วยเขียนหมึกเผยร่างเดิม เหมือนไม่เข้าใจสถานการณ์ในเวลานี้เท่าใดนัก เขาได้ยินเมิ่งเสี่ยวหลี่พูดเนิบๆ ต่อบว่า "คู่ร่วมบำเพ็ญข้าสิ้น สหายเป็นกังวลเกรงข้าจะเป็นทุกข์เกินไปจึงขึ้นเขามาเยี่ยมเยียน นำเสียด้ายมาไม่ได้จึงหว่าข้ากำลังจะไปศาลบรรพชน เจ้าช่วยรับรองแลกแทนข้าที่ พาข้ากลับไปนั่งรอข้าที่ยอดเขาสักครู่ได้หรือไม่"

นักพรตน้อยปาดเช็ดน้ำตาบนใบหน้าวุ่น สีหน้าขาวซีดกลับกลายเป็นแดงระเรื่อ เขาหันไปแสดงคารวะช่วยเขียนหมึก "เสียมารยาทแล้ว ผู้อาวูโส ท่านนี้ได้โปรดตามข้ามา"

หลิวเสี่ยวไหวรู้สึกตัวเองทำยอดเขาฉางซุนเสียหน้า แยกเพียงเล่นสนุกให้อาวูโสเมิ่งเบิกบานใจก็เท่านั้น แต่ตัวเองกลับตื่นตระหนกเกินพอดี ท่าทางเหมือนไม่เคยผ่านโลกมาก่อน อาวูโสเมิ่งมีใช้คนเจ้าอารมณ์ไม่เพียงไม่ดำเนิน

ว่าเขาได้มารยาท แต่ยังไม่ชอบขวัญเขาอีก

เขี่ยเขี่ยนหมิงขมวดคิ้ว เพ่งมองเมิ่งเสวี่ยหลี่ เช่นนี้ก็ได้ด้วยหรือ

ไม่ต้องสังหารคน ไม่ต้องหนีเอาชีวิตรอด ไม่ต้องรบกวนค่ายกระบี่หานซาน เพียงลมปากพูดอย่างไร ชาวบ้านก็เชื่ออย่างนั้น? สามารถอยู่ร่วมกับสำนักกระบี่หานซานที่ได้ชื่อว่าเย็นชาลึกลับน่าใจหายตายเช่นนี้?

เมิ่งเสวี่ยหลี่ไม่ได้มองดูอีกฝ่าย เขาตอบศีรษะนักพรตน้อยเบาๆ ด้วยความเอ็นดู

"ไปเถอะ"

หลังคิดดูอีกที เขี่ยเขี่ยนหมิงก็รู้ว่าตนพลาดไปแล้ว ผู้คนทั่วหล้าต่างรู้ว่าเมิ่งเสวี่ยหลี่โชคที่ได้แต่งงานกับจี้เซียวโดยมิต้องพยายามอะไร นอกเสียจากจี้เซียวไร้ประโยชน์ จะมีผู้ใดนึกเคลือบแคลงสงสัยคำพูดของเขา

ครั้นแล้วเขี่ยเขี่ยนหมิงก็เดินตามนักพรตน้อยข้ามสะพานแขวน อย่างทำเข้าสู่ยอดเขาจางซุน สูทอากาศเย็นสดชื่นชุ่มชื้นเต็มเปี่ยมไปด้วยไอทิพย์เข้าปอด ปาเขาเขียวขจีปรากฏขึ้นต่อสายตา สิ่งปลูกสร้างงดงามแต่งแต้มอยู่ใจกลางทัศนียภาพวิจิตรตระการตาอย่างหาที่สุดมิได้

เขี่ยเขี่ยนหมิงถาม "ปกติอาวุโสเมิ่งของเจ้าวันๆ เขาทำอะไรบ้าง"

นักพรตน้อยตอบอย่างรอบคอบนอบน้อม "อาวุโสเมิ่งอุปนิสัยไม่ยินดียินร้าย ชอบอยู่ใกล้พุ่มพุทธรูปผา ต้นจินชือเถา* บนยอดเขาล้วนเป็นอาวุโสเมิ่งปลูกเองกับมือ ปกตินอกจากนั่งอยู่ใต้ต้นไม้ดอกไม้จิบสุราอ่านบทละครพื้นเมือง เอ่อ...อ่านคัมภีร์เต๋าแล้ว ยังเลี้ยงปลาในไว้สามตัว หนูผีเก็บทรัพย์สินอีกฝูงหนึ่ง..."

เขี่ยเขี่ยนหมิงคิด มิน่าเสวี่ยหลี่ถึงไม่ยอมกลับ จี้เซียวมือเดิบ สร้างแดนสวรรค์กลางภูเขาหิมะ เลิศล้ำยิ่งกว่าแดนสวรรค์ไว้อีกเพียงนี้

ไม่ว่าใครถูกเลี้ยงไว้ในดินแดนงดงามเช่นนี้ เก่งกว่าต่อให้ยกตำแหน่งราชันอสูรให้ เขาก็ไม่ปรารถนาแล้ว!

* ต้นจินชือเถา ชื่อวิทยาศาสตร์ Hypericum monogynum L. เป็นไม้พุ่มที่มีดอกสีเหลือง มีถิ่นกำเนิดในจีน เป็นช่อดอกคล้ายพุ

"อาวโสเม็งยังมาไม่ถึงอีกหรือ" เจ้าสำนักห่านซานกระซิบถามหัวหน้าฝ่ายการกิจ

หัวหน้าฝ่ายการกิจเอ่ยตอบ "ข้าส่งคนไปเชิญแล้ว"

ที่ลานนอกศาลบรรพชน ศิษย์ฝ่ายในพันกว่าคนสวดคัมภีร์เต๋าจบแล้ว ถึงคราวแขกหรือในศาลบรรพชนร่วมแสดงความเสียใจตามลำดับ

หัวหน้าฝ่ายการกิจรู้สึกวิตกกังวล อาวโสเม็งอายุน้อย หนาข้าเพียรบำเพ็ญกตัญญูไม่เลิกซึ่ง ต้องรับมือกับพิธียิ่งใหญ่เช่นนี้อาจตกประหลันไต้ง่าย ทว่าเขาเป็นญาติสนิทเพียงหนึ่งเดียวของจี้เซียวเจินเหริน ไม่มีเหตุผลที่จะไม่มาจุตฐปัสสการะ จึงหวังว่าจะไม่เกิดเรื่องขัดข้องอันใดขึ้น

"อาวโสเม็งมาถึงแล้ว..." ขณะกำลังพูด ผู้รับใช้หนุ่มรายหนึ่งก็ตะโกนแจ้งข่าวเสียงดัง

หลังจัดการเรื่องยุ่งยากบนทางเขาเรียบร้อย เมิงเสวียหลี่ก็เร่งเดินทางมวยผมยุ่งเหยิงไม่เป็นระเบียบบอญ่เล็กน้อย ลมหายใจหรือก็ไม่สงบนิ่ง ท่าทางน่าเวทนต์ประโยคที่ว่า 'คู่ร่วมบำเพ็ญสิ้นอายุขัย คนที่ยังอยู่กลั่นขวัญแขวน'

ศาลบรรพชนห่านซานเป็นอารามสูงใหญ่ อบอวลไปด้วยกลุ่มควันแสงเทียนหรรพหู่

ปลายสุดของศาลบรรพชน ผนังทั้งผืนเต็มไปด้วยป้ายวิญญาณบรรพชน ประหนึ่งเจดีย์สูงตระหง่านสลับทับซ้อนน่าเกรงขามเลื้อยลามขึ้นไปถึงเพดานราวกับป้ายชื่อเหล่านั้นกำลังค้อมมองดูผู้คนอยู่ท่ามกลางควันธูปเปลวเทียน

ทันทีที่เมิงเสวียหลี่ก้าวผ่านธรณีประตูเข้าไป สายตานับร้อยก็หันมาจับจ้องอยู่บนร่างเขาทันที เพราะไม่รู้ตัวตัวเองควรไปทางใดต่อเมิงเสวียหลี่จึงได้แต่หยุดนิ่งอยู่กับที่

เจ้าสำนัก ประมุขยอดเขาแต่ละแห่ง รวมถึงผู้อาวโสที่แยกยืนอยู่ในศาลบรรพชนตลอดสองฟากคือเจ้าภาพ

ส่วนตำแหน่งยืนของสำนักต่างๆ กลางศาลบรรพชนกลับแตกต่างกันออกไปอย่างเห็นได้ชัด อารมณ์บนร่างแม้จะแตกต่างกันแต่มิได้ดูยุ่งเหยิง พวกเขาทั้งหมดล้วนเป็นแขก

มีเพียงเขาเท่านั้นที่รากับอยู่ผิดที่ผิดทาง ครึ่งเจ้าภาพครึ่งแขก ถูกผู้คนจับจ้องชวนอึดอัด

ทว่าเมื่งเสวี่ยหลี่กลับไม่รู้สึกรู้สิดูเหมือนจะทักทายกับทุกคน สามปีตัดขาดจากโลก ยามนี้ไม่ว่าเห็นผู้ใดเขาก็ล้วนอยากสานสัมพันธ์ด้วย

"เสวี่ยหลี่ มาแล้วหรือ ได้โปรดระงับความโศกเศร้า"

ทุกคนต่างแหวกช่องออกเป็นทาง ชายชราใบหน้าผายผอมท่วงท่ากระฉับกระเฉงในอาภรณ์ยาวสีขาวเดินตรงเข้ามาหาเขา

เมื่งเสวี่ยหลี่พยักหน้าแสดงการระงับ "เงินเหรินเจ้าสำนัก"

พอประมุขยอคนอื่นๆ เห็นเช่นนั้นก็เดินขึ้นหน้าแสดงการระงับเช่นกัน หลังจากนั้นก็นำเขาเดินเข้าไปด้านใน ณ ที่แห่งนี้เวลานี้ในสายตาค้นนอกใบหน้าของเขาก็คือใบหน้าของจี้เซี่ยว

เมื่งเสวี่ยหลี่มาได้เวลาพอดี แยกเหวี่ยงทั้งหลายร่วมแสดงความเสียใจเสร็จสิ้น พิธีดำเนินมาถึงถึงจุดสุดท้าย ตัวแทนแต่ละสำนักเดินทางไกลนับหมื่นลี้แน่นอนว่าย่อมไม่ใช่เพียงเพื่อจุดอุปสัการะ พวกเขายังมีปัญหามากมายต้องการปรึกษากับสำนักกระบี่ทานชาน

ครั้นเห็นเรื่องต่างๆ จัดการได้เป็นที่เรียบร้อย ขณะเตรียมเอ่ยปากถามยอต่อฝีมือแห่งทานชานกลับทยอยเดินไปที่หน้าประตู ดันรับคุณชายน้อยในอาภรณ์หรูหราผู้หนึ่ง

คุณชายผู้นั้นสวมอาภรณ์ใหม่ทอดิ้นสีม่วงอ่อน ด้านนอกคือเสื้อคลุมตัวยาวสีเงินมีหมวกเชื่อมติดอยู่ ที่โอบไว้ในมือคือเตาอุ่นมือวิจิตรประณีตขนสีขาวที่ระบายอยู่ชายขอบอาภรณ์เสื้อคลุมขับดันผิวงามดั่งหยกและคิ้ววาดงามละเอียดอ่อนของเขา

ทุกจังหวะย่างก้าวของอีกฝ่ายเปลี่ยนศาลบรรพชนที่ขมุกขมัวเคร่งขรึมให้สว่างไสวพร่างพรายขึ้นมาฉับพลันราวกับต้องแสงหิมะ

บรรยากาศยังคงสงบนิ่ง ทว่าขณะเดียวกันก็มีผู้คนไม่ใช่น้อยเริ่มถ่างเสียงพูดคุยกัน

"ท่าทางน่าเกรงขามยิ่งนัก ไม่รู้ว่าอาวุโสท่านนี้คือผู้ใด"

"เขาก็คือคู่ร่วมบำเพ็ญของจี้เซียวเจินเหริน ว่ากันตามลำดับอาวุโสแล้ว เขามีศักดิ์เท่าเทียมกับเจ้าสำนักหนานซาน สูงกว่าพวกเราชั้นหนึ่ง"

"ที่แท้ก็เขาเอง เมิ่งเสวี่ยหลี่ ได้ยินว่าสามปีก่อนเขาต้องปรานเข้าร่าง ยามนี้...นับว่าไม่เลว ผีก็ปรานได้สมบุญดีแท้"

"ไม่เลวตรงที่ใด มีจี้เซียวเจินเหรินอยู่ ข้ายังมีโอกาสพิเศษให้กินทุกวัน ต่อให้เป็นคนธรรมดาก็สามารถผีก็ปรานได้"

"พูดให้น้อยๆ หน่อย ยังไงตอนนี้เขาก็จัดเป็นผู้บำเพ็ญสงสาร"

สำหรับโลกผู้บำเพ็ญพรตแล้วเมิ่งเสวี่ยหลี่นับเป็นกรณีพิเศษ เขาไม่ต้องบำเพ็ญเพียรอย่างเอาเป็นเอาตาย ไม่ต้องพิสูจน์คุณค่าของตนเองต่อสำนัก ไม่ต้องทำงานแย่งชิงทรัพยากรที่ใช้ในการบำเพ็ญเพียรกับผู้อื่น คู่ร่วมบำเพ็ญร่วมโชคชะตาเดียว จี้เซียวยอมมีวิธียืดอายุขัยให้เขา ไม่แน่ว่าภายหน้าอาจพาเขาขึ้นสวรรค์ไปด้วยกัน

การมีตัวตนอยู่ของเขาทำให้เรื่อง 'รางวัลตอบแทนความพยายามจากสวรรค์' กลายเป็นเรื่องน่าขบขัน

ยามนั้นหลังพิธีร่วมคู่บำเพ็ญสิ้นสุด ทุกคนก็ต่างพากันพูดถึงเขา ส่วนใหญ่ล้วนบอกว่า 'งามก็งามอยู่ น่าเสียดาย...'

น่าเสียดายที่เป็นแค่สิ่งมีชีวิตธรรมดาทั่วไปเท่านั้น เทียบกับจี้เซียวที่มีลักษณะท่าทางสูงส่งแล้ว เมิ่งเสวี่ยหลี่หันมาตาทำทางกลับดูธรรมดาเกินทน ทำให้สง่าราศีของจี้เซียวเจินเหรินต้องมัวหมอง คนพวกนั้นพูดเพียงครั้งแรกเท่านั้น ครึ่งหลังแม้ไม่พูดทุกคนก็ต่างรู้แก่ใจดี

เรือนพำนักของผู้ขึ้นปลุกต้นสนไผ่เซียวอันเป็นตัวแทนของความหยิ่งทะนง ในศักดิ์ศรี ทว่าเมิ่งเสวี่ยหลี่กลับปลุกดอกไม้ธรรมดาๆ อย่างต้นจินซือเถา ยอดเขาของผู้ยิ่งใหญ่กระสาวิหคเซียน เมิ่งเสวี่ยหลี่กลับเลี้ยงปลาไนที่สื่อความหมายถึงการเปลี่ยนชะตาชีวิต อีกทั้งยังเลี้ยงหนูผีเก็บทรัพย์ไว้บอกว่าแสวงหาเงินทองสมบัติ สภาวการณ์ของหนานซานทั้งหมดถูกเขาลากลงต่ำหมดสิ้น

ทว่ายามนี้เมื่อพูดถึงเขากลับไม่มีใครนึกอิจฉาริษยาเหมือนเก่าก่อนอีก

จะเหลือก็แต่เพียงความรู้สึกสับสนปนเประคนอยู่ระหว่างความรู้สึกสงสาร
ทอดถอนใจกับความรู้สึกยินดีในคราวเคราะห์ของผู้อื่น รวากับภายนอก
ได้เป็นประจักษ์พยานในจุดจบอันน่าเวทนาของเขาแน่

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://jamshop.jamsai.com/product/6474->